

7. 500 φράγκα.

Ἐν Οὐγγαρία τὰ μέλη τῆς Κροατικῆς Διαίτης πληθύνονται 15 1/2 φρ. τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἡ Νοσθέρια μισθοδοτεῖ τοὺς ἀντιποροικῶν ἐξόδων. Τὸ ἐλεύθερον κράτος τῆς Ὁράνζης δίδει εἰς τοὺς νομοθέτας του 50 φρ. ἐν ᾧ ἐν Περτογαλλίᾳ ὁ νόμος τὴν ἡμερησίαν ἀμοιβὴν ὀρίζει τὸ ἥμισυ μῆλις. Ἡ Πρωσσία ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴν τῶν 25 φρ. καθ' ἑκάστην, ἡ δὲ Κουησλαν δία πληρώνει ἀπὸ 26 1/2 φρ. τὴν ἡμέραν μέχρι 5,000 κατ' ἔτος. Ἐν τῇ μεσοβυρινῇ Αὐστραλίᾳ τότε συμβούλιον τῶν 24 καὶ ἡ Συνελεύσεις τῶν 52 μελῶν μισθοδοτοῦνται 5,000 φρ. Ἡ ἀνω βουλή τῆς Σουηδίας ἐκπληροῖ τὴν ἐντολήν της ἄνευ μισθοῦ τινος ἢ ἀμοιβῆς, ἐν ᾧ ἡ ἐκ 214 μελῶν συγκατεμένη Κάτω Βουλὴ μισθοδοτεῖται γλίσιχως παντὸς μέλους αὐτῆς λαμβάνοντος μῆλις 1,700 φρ. μετὰ τῶν ἐξόδων. Ἐν Σουηδία ἡ νομοθετικὴ περίοδος διαρκεῖ 4 μῆνας ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου.

Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι φαίνεται ὅτι μεταχειρίζονται τοὺς πολιτικούς των ἐλευθεριώτερον παντὸς ἄλλου ἔθνους, ἐξαίρουμένης τῆς Ἀργεντιανῆς Δημοκρατίας. Οἱ γεροισιασταὶ ἀνέρχονται εἰς 76, οἱ δὲ βουλευταὶ εἰς 325. Ἡ ἐτησίᾳ ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ἐπιχορήγησις εἶνε 25,000 φρ. μετὰ τῶν ὀδοπορικῶν ἐξόδων ἐν Βικτωρίᾳ, μίᾳ τῶν μᾶλλον εὐημερουσῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας, οἱ πολιτικοὶ λαμβάνουσι 7,500 φρ. ἐτησίως.

Οἱ Καναδοὶ πληθύνουσι τὰ μέλη τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων των 50 φρ. καθ' ἑκάστην μετὰ τῶν ὀδοπορικῶν ἐξόδων. Ἐν Ἰταλία τὸ Σύνταγμα ἀπαγορεύει τὴν πληρωμὴν ἔστω καὶ μίᾳς πέννας εἰς πολιτικούς, ἐν ᾧ αἱ Κάτω Χῶραι πληθύνουσι 5,000 ἐτησίως καὶ 75 λεπτά τὴν ὥραν διὰ τὰ ὀδοπορικὰ ἐξόδα.

Ἡ Νέα Ζηλανδία πληρώνει 2,500 φρ. κατ' ἔτος μετὰ τῶν ἐξόδων καὶ ἡ Δημοκρατία τῆς Παραγουάης τὸ αὐτὸ ποσὸν ἄνευ τῶν ἐξόδων. Ἐν Σερβία καὶ Ρουμανίᾳ οἱ γεροισιασταὶ μόνον τὰ ἐξόδα των λαμβάνουσι. ἐν ᾧ διὰ μισθὸν ἔχουσι τὴν τιμὴν τῶν ἐδρῶν των.

Ἐν τῇ Βρετανικῇ, τέλος, Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, μόνον τὰ μέλη τῆς Κυβερνή-

σεως πληθύνονται, καίτοι δὲν συνέβαινε πάντοτε οὕτως. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐδουάρδου II οἱ μισθοὶ τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου ὤριζαντο εἰς τὸ γλίσιχρον ποσὸν τῶν 4 σελληνίων διὰ τὸν ἱππότην τῆς ἐπαρχίας καὶ 2 σελληνίων διὰ τὸν πολίτην ἢ τὸν ἀστόν. Πολλὴν δὲ τὴν θυμηδίαν προξενεῖ εἰς τὰ ἀναγινώσκοντα γηραιὸν τινα ἱστορικὸν τὸ γεγονός, ὅτι πολλαὶ κοινότητες ἐζήτησαν νὰ ἀποστείλωσι καὶ αὐταὶ μέλη εἰς τὸ Κοινοβούλιον, εἰς τιμὴν τόσῃ εὐθηρῇ. Μάλιστα δὲ οἱ βουλευταὶ μῆλις μετὰ τὸ δυσκολίας κατώρθουν νὰ συλλέγωσι τὴν μισθοῦς των. Ἀναγινώσκουμεν ὅτι κατὰ τὸ 1463 ἀντιπρόσωπὸς τις τῆς Δόιουσι, ὀνόματι οἱρ Τζῶν Στραϊνῆ, συνεφώνησεν ὅπως λάβῃ ἕνα κᾶδον καὶ ἥμισυ βαρέλιον μαινίδων (βέργαις) ἀντὶ τῶν ἐσταποκτικῶν μισθῶν του.

Μέχρι τοῦ 1681 διήρκεσε τὸ σύστημα τοῦτο τῆς πληρωμῆς τῶν βουλευτῶν. Ἐκτότε κατηργήθη. Τὴν 2ην Ἀπριλίον 1870 βουλευτῆς τις, ἐπρότεινεν ἐν τῇ Βουλῇ ἕπως εἰσαχθῇ νομοσχέδιον περὶ ἀπαναφορᾶς τοῦ ἀρχαίου συστήματος τῆς πληρωμῆς τῶν Βουλευτῶν. Ἀλλ' ἡ πρότασις του αὐτῆ ἄπερρίθη διὰ ψήφων 211 κατὰ 24.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΕΙΣΙΑ.

Ε'. Ἐν ἀνέκδοτον Βουχενβίλ.

Ἦξι τυγχάνει γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ θαλασσοπόρου, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ οὐδεὶς σχεδὸν γινώσκει εἶναι ἡ οὐσία τῆς τοῦ πνεύματος, ἣτις τὸν ἐχαρακτήριζε.

Ἡμέραν τινα, διερχόμενος ἐφ' ἀμάξης τὰ Ἠλύσια παρετήρησεν ἕνα τῶν φίλων του περιπατοῦντα πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα ἐσφιρομάχουν. Πικρυθὺς διατάσσει τὸν ἠνίοχον νὰ σταθῇ καὶ κατέρχεται τῆς ἀμάξης.

— Καλημέρα, κύριε. . . ., λέγει, χω-

ρῶν πρὸς τὸ γνωστὸν αὐτῷ πρόσωπον, πηγαίνω εἰς Βερσαλλίας· ἐλθέ νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ.

— Ἀδύνατον, ἔχω δώσει τὸν λόγον μου.

— Πῶς! πρὸς χάριν μου τοῦλάχιστον;

Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν ὁ κύριος. . . . ὑποκύπτει εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Βουγαϊνβίλ.

Φθάνουσιν εἰς Βερσαλλίας, ἀλλ' ἡ ἀμαξὰ δικασιζοῦ τὴν πόλιν χωρὶς νὰ σταματήσει. . . .

— Ἀλλά, ἀναφωνεῖ ὁ φίλος, μοῦ φαίνεται ὅτι διήλθομεν ἤδη ὅλας τὰς Βερσαλλίας· πῶς μὲ ὀδηγεῖς;

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶναι πλέον κενὸς νὰ σὺ κρύψω τίποτε ἀπὸ τὴν Βουγαϊνβίλ. . . . Πηγαίνομεν εἰς ἐνὸς συγγενοῦς μου ἐν Κ. . . .

Καὶ ἐπέδειξε πόλιν τινα δέκα λεύγας μακρότερα. Πάραυτα ὁ ἕτερος ἤρξατο δικμαρτυρούμενος ἀλλ' ἐν τούτοις ὤφειλε νὰ ὑποκύψῃ. Φθάνουσιν εἰς τὸ ὑπιδειχθὲν μέρος, κατέρχονται καὶ εἰσέρχονται. . . ὅχι εἰς τοῦ προρρηθέντος συγγενοῦς, ἀλλὰ πρὸς τινὲς πανδοχεῖ.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Βουγαϊνβίλ, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωρῶ διὰ Χάθρην, ἣτις εἶκοι μὲν μόλις λεύγας ἀπέχει ἐντεῦθεν καὶ ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπῃς· δὲν ἔχεις διόλου ἀσπρόρρουχα καὶ ἐνδύματα, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἔχω ἐγὼ διὰ δύο. . . .

— Ἔστω! εἶπεν ὁ ἕτερος, συγκατανεύω εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ἐκδρομὴν.

Οἱ δύο ταξιδιωτὰι ἐπαναλαμβάνουσι τὸν δρόμον των· φθάνουσιν εἰς τὸ τέμα τῆς πορείας των. Ὁ Βουγαϊνβίλ ἐπιδεικνύει ἀπλούστατα τῷ συνοδοιπόρῳ του τὸ ἐν τῷ λιμένι ναυλοχοῦν πλοῖόν του. Οὗτος ζητεῖ ὡς εἰκός, νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ· ὁ πλοίαρχος συγκατανεύει καὶ ἀμφότεροι ἐντὸς ὀλίγου εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος.

— Φίλε μου, λέγει τότε ὁ Βουγαϊνβίλ, μόνον ἐμὲ περιέμενον ὅπως ἐλκύσωσι τὴν ἀγκυραν· μέλλω νὰ κἀμω τὸν περι-

πλουν τῆς γῆς, ἐλθὲ μαζύ μου· δὲν θὰ σοὶ λείψῃ τίποτε. . . .

Καί, χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ ἀπάντησιν, δίδει τὸ σημεῖον τοῦ ἀπόπλου.

Z. Θεωρία τῆς ἡοῦς.

Αἱ ἀκτίνες, αἰτίνες ἀποκλίνουσιν ὅπως πλησιάζουσιν ἡμᾶς, διέρχονται ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας πρὶν ἢ μᾶς θιξῶσι· ἀντανακλώμενα. δὲ καὶ διαθλώμενα ἐν τοῖς μυρίοις τοῦ ἀέρος σχηματίζουσι κατ' ἀρχὰς ἀσθενῆ τινα λάμψιν, ἀκαταπαύστως αὐξάνουσιν καὶ γεννῶσιν τέλος τὴν ἡμέραν. Ἡ λάμψις αὕτη εἶναι ἡ ἡώς. Τὸ φῶς ἀπισυντιθέμενον χρωματίζει τὰ νέφη καὶ σχηματίζει τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα χρώματα τὰ προηγουμένα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἐὰν ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ὑφίστατο, ἐὰν αἱ ἀκτίνες ἔφθανον μέχρως ἡμῶν ἀπ' εὐθείας, ἡ μεγάλη τῆς ἡμέρας λάμψις θὰ ὑπεχώρει ἀποτόμως εἰς τὴν ζοφερὰν νύκτα, καὶ ψηλαφητὰ σκότη θὰ καταλαμβάνον ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν θέσιν τῆς λαμπροτέρας ἡμέρας. Ἡ θάλασσα λοιπὸν εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν γῆν, οὐ μόνον διότι συντελεῖ πρὸς τὸ ν' ἀπολαμβάνωμεν λεπτὰ τινα ἐπὶ πᾶσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ διότι, προσφέρουσα ἡμῖν τὸ λυκαυγές, μηκύνει τὴν διάρκειαν τοῦ φωτός καὶ παρενθέτει βαθμιαίαν τινα κατὰπτωσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς. Βλέπομεν συννομένην τὴν ἡμέραν ὡς ἀπατηλὴν ἐλπίδα· ἀφαινεῖται ἀνεπαίσθητως, καὶ ἡ λάμψις ἐξασθενεῖ ὡς αἱ δυνάμεις μας, ὡς ἡ υγεία, ὡς αὕτη ἡ ζωὴ, χωρὶς νὰ συναισθανώμεθα τοῦτον!

Bailly

III. Ἡ ἐξεγέρσις τῶν πτηνῶν.

Τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως δίδει ὁ σπῆνος, τὸ ἐνωρίτερον πάντων τῶν πτηνῶν ἐγειρόμενον· τὸ ἄσμα του ἀκούεται μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ ἡμισείας καὶ τῆς δευτέρας π. μ. Μετὰ τοῦτον, μεταξὺ

δευτέρας και δευτέρας και ημισείας εγείρεται ή υπολαίς και αρχίζει τὸ ὡς τὸ τῆς ἀηδόνος θυμμάσιον κελάδημά της. Μεταξὺ τῆς δευτέρας και ημισείας και τῆς τρίτης, ὁ ὄρτουξ ἀρχεται ξῶδων. Μεταξὺ δευτέρας και τρίτης και ημισείας, ὑπολαίς ή ἐρυθρά αρχίζει τὰς πενθίμους μελωδίας της.

Μεταξὺ τρίτης και ημισείας και τετάρτης κόσσυφος ὁ μέλας ἐκπέμπει τὸ γλυκύθογγον ἄσμα του εἰς τὰς ἡχούς. Μεταξὺ τετάρτης και τετάρτης και ημισείας ὁ γλωρίων ἀφήσει τὰς ὀλίγων μελωδικὰς ᾠδὰς του. Μεταξὺ τετάρτης και ημισείας και πέμπτης μελισσοφάγος ὁ μελανοκέρκλος ἀναπέμπει τὸ ἐπαγωγὸν κελάδημά του. Τέλος, μεταξὺ πέμπτης και πέμπτης και ημισείας εγείρεται και ξῶχεται πιππιζων ὁ στρουθὸς ὁ θρασύς, ὁ λαίμηργος, ὁ ταραξίς, ἀλλὰ τολμηρός, ζωηρός και θελακτικὸς διὰ τὴν αὐθάδειάν του στρουθός.

Δὲν ἀποτελεῖ θυμμάσιον ὠρολόγιον τὸ ζωντανὸν τοῦτο ᾠδεῖον;

ΣΤ'. Αἱ μονάδες

Ἴδου τὸ μικρότερον πάντων τῶν ὄντων τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἡμῖν. Ἴδου τὸ ὄν τὸ χρησιμεῖον ὡς ὄριον εἰς τὰς παρατηρήσεις μας. Τὸ ἀποδοθὲν αὐτῷ ὄνομα ἐμφαίνει ἄτομον μὴ ὑπκειμένον εἰς μερισμόν· και ὄντως, οἱ πολυπόδες οὗτοι, εἴτινες δι' ἡμᾶς εἰσὶν οἱ πάντων μικρότεροι, διὰ τῶν ἰσχυροτέρων μικροσκοπίων δὲν παρίστανται ἢ ὡς σημεῖα ζῶντα σχήματος σχεδὸν στρουγγύλου, κινούμενα μετὰ μεγάλης ταχύτητος ἐν τοῖς λιμνάζουσιν ὕδασι και τοῖς ἀποβρέγμασι.

Ἀπλῆ ἀντιπαραβολή ἀρκεῖ ὅπως δῶσθι ἰδέσθαι τῆς σμικρότητος τῶν ζῶων τούτων, ἢ ἀν θέλετε, τῶν ἐμφύχων τούτων μορίων. Μετὰ περιέργους μικροσκοπικὰς παρατηρήσεις ἐν αἷς ἀντιπαρέβαλον, διὰ διὰ μεθόδων ἀσφαλῶν, τὸ μέγεθος τῶν μικροτέρων ζωῶριων πρὸς ἀντικείμενα προσιτὰ τῷ ἀόπλῳ ὀφθαλμῷ, προέκυψεν ὅτι

ὑπάρχει εἶδος τῶν μονάδων τούτων τόσο μικρὸν ὥστε θ' ἀπητοῦντο πλέον τῶν 500,000,000,000,000 τοιούτων πρὸς πλήρωσιν δακτυλήθρας μετρίου μεγέθους.

Buffon.

ΕΠΙ Τῶ ΘΑΝΑΤῶ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ Π. ΘΕΟΧΑΡΗ

Ἡ Μοῖρα γλυκογέλασε· μὰ γάθηκε μὲ βία
Τὸ γέλιον ἀπ' τὰ χεῖλη της τὰ μελανὰ, τὰ κρῖα.
Ἐφίλησε τῆς κόρης της τὸ νεκρὸ στεφάνι
Μὲ γέλια ὄνειρα γλυκά· και ὅμως, πόση πλάνη!
Ἡ Μοῖρα πάλι πέρασε δίχρη, ἀγριεμμένη
Και εἶπε ὅποιος χαιρέται μίαν ὥρα· νὰ πεθάνη.

Δίπλα 'στὸ κρῖο φέρετρο καιδὴ ὄφρανεμένα
Ἐκλαίγανε, τόσο πικρά, μὲ χέρια σταυρωμένα,
'Ακίνητα· ἢ συμεοῖα τὰ εἶρε ἀποστάσει
Και ὄμοιαζαν κλαδί κισσοῦ ποῦ μένει δίχως βάσι.
Ἡ μάνα ἦταν ἄδικο τόσο νοεῖς νὰ σύβη
Πρὶν τὰ μικρά της, τὰ πτωχὰ, ἀκόμα ἀναστήση.

"Ὅμως αὐτὰ τὴν εἶδαν· τὸ γέρι τῆς κρατοῦσαν
Ποῦ μὲ τὸ Χάρο πάλευε· μὲ δάκρυα τὴν φιλοῦσαν
Και εἶδαν τὴν περιλυπὴ τὴν ὑστερὴν ματιά της
Σὰν ἔπερτε ὀλόρωτη ἐπάνω 'στὰ παιδιὰ της
Και τὴν φιλοῦσε στὴν καρδιά. Ναι! ἢ ματιὰ θὰ μένη
Ἡλιος γλυκός, τὰ ὄφρανα γὰ πάντα νὰ θερμαίνη.

'Αλλὰ μακρὰ πολὺ μακρὰ εἰς ἄλλα μέρη ξένα
Εἶναι και ἄλλο της παιδί. Μὲ μάτια θουρκομένα
Περίμενε ἀπὸ φιλά τὴν ὑστερὴν ματιὰ της·
Δὲν εἶδε, και δὲν ἔλαχε κοντὰ στὴν ἀγκαλιά της
'Αλλ' οὔτε τὸ εὐλόγησε τὸ μητρικότης χέρι.....
Μονόχα εἰς τὸν τάφο της τὰ δάκρυα του θὰ φέρη.

Πάτρας Φεβρουάριος 1889.

ΚΥΡΝΟΣ.